

Torhamn den 14 augusti 2010

Dokumentation från möte på Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö med Nils Lindgren, specialist i psykiatri och ansvarig hyrläkare vid det tillfälle när Eilert Tordsson, 630408-3378 skrevs ut från behandling på Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö 28/5 2010.

Också närvarande var Nils-Erik Petersson, processansvarig och Solveig Svensson, verksamhetschef samt undertecknad Ann-Marie Karlsson, mamma till Eilert och Eilerts hustru Sara Tordsson.

Sara och jag som representanter för övriga anhöriga hade sammanställt bifogade frågeställningar. Nedan dokumenteras de svar vi fick och våra tankar inför dem.

Nils Gustav Lindgren fick specialistlegitimation antingen 83/84 och har sedan 1989 arbetat enbart som psykiater.

Eilert var nyinskriven på avdelningen och Nils Lindgren tog kontakt för att ha ett samtal med honom. NL tyckte att Eilert framstod som en av de friskaste som fanns på avdelningen, vilket också framkommit från övrig personal innan NL:s möte med Eilert. NL hade inget underlag inför samtalet, ingen remiss och inga bilagor som bifogats remissen från Eva Ekelund, vilka lämnats till Lars Neumann föregående dag vid inskrivningen. NL bad Eilert repetera sin medicinhistoria och det gjorde han. Eilert berättade att han haft kontakt med Hanna Gaunitz som skrivit ut Cipralex men detta fungerade inte bra. Eilert beskrev sin GAD-personlighet. Under samtalet fick NL intrycket att Eilert var en ängslig person men en person som inte på något sätt avvek som utsvävande varken upp eller ned i sin berättelse om sin bakgrund, framtid, arbetsförväntningar med eget företag på halvtid och en halvtidstjänst på annat företag. Han upplevdes som över medel vad gäller intellekt och han framställde sig som självvärd vad gällde hans insatser inom det familjeföretag som hade sålts 2007. Han uttryckte oro för sitt intag av Sobril. NL säger att han inte såg varför Eilert inte skulle kunna gå i öppenvård för nedtrappning och tog beslut att han skulle skrivas ut, vilket Eilert inte motsatte sig. Efter att Eilert gått ut från rummet fick NL in Eilerts remiss, enbart remissen alltså inte med de bilagor i form av Eilerts journaler från remitterande läkare som bifogats och lämnats till Lars Neumann föregående dag vid inskrivningen. När NL läst remissen talade han med Eilert och frågade om han fick ringa remitterande läkare, Eilert sa nej och NL ringer inte. På vår fråga varför så svarar NL att "jag ville inte gå emot hans integritet".

NL säger att han upplevde underlaget som tunt. Han sökte därför på Eilerts personnummer på datorn och får då enligt Cambio Cosmic upp Eilerts journal från akutpsykiatri, (mycket knapphändig då han bara varit där vid ett tillfälle 25/4 och mottagits av Lars Neumann). Därefter kom information upp från den centrala vårdcentralen, vilket inte gav något heller. Nu säger NL att han inte visste att han kunnat gå in på "andra vårdgivare", vilket han inte blivit informerad om! Brist i rutiner eller vad? Hade NL gjort detta hade han fått upp Eilerts journaler från Specialistläkargruppens remitterande läkare som beskrev hur allvarligt Eilerts tillstånd var.

Jag frågar NL om han skickat remissvar till remitterande läkare, vilket han inte gjort. Hans förklaring är att han varit mycket tagen av det som skett.

NL säger att han måste agera enligt material man har tillgång till och att han har gjort fel. Det stod mycket tydligt angivet på remissen att det fanns bifogade journaler och detta borde NL sett och uppmärksammat. Dessa journaler har ännu inte återfunnits och ansvarig verksamhetschef har heller inte begärt kopior av dessa från Specialistläkargruppen.

(I detta sammanhang frågar vi om vem som scannat och när. Detta hade inte undersökts men Solveig Svensson noterar att det kanske kan göras. I journalanteckningen som Lars Neumann gjort den 27/5 står nämligen att "remiss med bifogade kopior scannats". När jag (mamma) var med Eilert vid inskrivningen låg remiss och journalkopior på Neumanns skrivbord och Neumann hänvisade också till innehållit i journalanteckningarna att han tyckte det rimmade dåligt med den verklighet Eilert beskrev. Jag bekräftade till Lars Neumann att det som stod i journalkopiorna från Specialistläkargruppen verkligen beskrev Eilerts allvarliga sjukdomstillstånd. Som jag tidigare dokumenterat så säger Neumann att "han är 100 % säker på att han lämnat dem ifrån sig eftersom han alltid har rent på sitt skrivbord". På min fråga vid mötet den 2/7 säger han att han dock inte kan komma ihåg vem han lämnade materialet till. Antingen till sjuksköterskan eller sekreteraren. Rutiner?!)

På fråga om denna händelse fått Nils Lindgren att reflektera över sin arbetssituation svarar NL att så är fallet i hög grad, flera reflektioner. Han har arbetat i 37 år och har aldrig blivit ens "hotad med en HSAN-anmälan". NL säger att han har kommit fram till att det inte är möjligt att arbeta här (Vuxenpsykiatri på Sankt Sigfrids Sjukhus). "Måste avlägsna mig från denna plats innan det händer igen". Sara frågar då om det beror på just denna specifika arbetsplats och då svarar NL "att det vore förmätet av mig att kritisera". Sara och jag uttrycker då att det är bevis på civilt mod och en skyldighet att som utifrån kommande läkare påvisa de missförhållanden som kan förekomma på en avdelning. NL säger då "då framför jag detta nu till dig Solveig". NL uttrycker också att han aldrig kommer att glömma detta och att "jag vill aldrig mer ta ett sådant beslut i mitt liv" samt att han skall omvärdera sin inställning till att patientens integritet alltid skall prioriteras.

På vår fråga om han anser att han i enlighet med vad som ingår i hans specialistkompetens har visat personligt ansvar, engagemang och intresse för Eilert som patient och för hans anhöriga är svaret att "med tanke på utgången är svaret nej".

NL säger också att han inte skulle vilja att någon av hans nära anhöriga skulle bli bedömda på det sätt som han bedömde Eilert.

Jag (mamma) redovisade för hur vi anhöriga upplever en total nonchalans från samtliga läkare och att vi inte förstår att inte vi blev kontaktade innan utskrivningen och att vi inte fick någon som helst information om risker och om Eilerts fortsatta medicinska behandling. Att t ex inte jag (mamma) fick tala med någon läkare på måndagmorgonen när jag bad om detta. Var verkligen ingen intresserad att veta hur det var med Eilert efter hans psykos på fredagen? Enligt professor Bo Runeson vid Karolinska Institutet ingår det sedan flera decennier i utbildningen i psykiatri att det är väldigt viktigt och man trycker starkt på att anhöriga involveras i det akuta skedet men självklart också i behandlingen och i den fortsatta vårdplaneringen. Var finns denna kunskap och vilja inom akutpsykiatri i Växjö?

Som anhöriga vill vi framföra att vi upplever Nils Lindgren (och enbart honom) som uppriktigt förtvivlad över de ödesdigra beslut han tog den 28 maj 2010 att skriva ut Eilert och inte kontakta vare sig remitterande läkare eller anhöriga eller se till att de på remissen bifogade journalkopiorna återfanns eller införskaffades.

Vi anser att ett grundläggande allvarligt misstag gjordes redan den 25/4 när vi kom in med Eilert akut efter att vi ringt 112 och polis kommit till hemmet när Eilert drabbats av en psykos. Lars Neumann var den läkare som tog emot oss. Vi upplever en brist på överlämning av information från ansvarig sjuksköterska, som tog emot mitt samtal där jag berättade bakgrunden om akutbesöket. Vi vet inte om så är fallet men på Lars Neumanns agerande som finns dokumenterat i tidigare översända bilagor förefaller det så. Vi anser att Lars Neumann inte tog det ansvar han borde när han dels träffade en ny patient som kommit in på psykos och dels att ge denne en ny medicin som han aldrig använt och avstå från någon som helst form av uppföljning.

Vi anhöriga är mycket angelägna att påpeka att vi upplever att det finns allvarliga grundläggande brister i organisation och inställning från läkare och personal (dock inte alla) vid akut- och vuxenpsykiatri Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö, vilket kostar människor deras liv. Det har i varje fall drabbat vår familj. Varför tar t ex Nils Lindgren in Eilert för ett första samtal som nyinskriven patient utan att ha remissen med bifogade kopior (som redan var försvunna) till hands och genomlästa. Varför skriver Neumann att remiss och bifogade kopior är scannade och var har han i så fall gjort av materialet när han lämnar det och till vem. Rutiner? Jag skulle kunna räkna upp flera, men vårt hopp står också till den Lex Mariaanmälan som gjorts.

De brister som finns måste åtgärdas så att inte fler hjälpsökande psykiskt sjuka människor och deras anhöriga drabbas, som vi gjort.

Ann-Marie Karlsson (mamma) på uppdrag och gemensamt med Sara Tordsson (hustru)